

9. Alvorlig staa de Blomster smaa.

(Vaarsang.)

F. Andersen.

Allegretto grazioso.

1. Al - - vor - lig staa de Blomster smaa og ven - te Regnens
Fylde, hver Spi - re net er op - sat ret paa nu dens Magt at
hyl - de. Ej - a, ej - a, ej - a, ej - a! Snart alt er grønt, det
smi - ler jo kønt og lo - ver, og lo - ver at bli - ve saa skønt.

2. Den milde Dugg
med Længselssuk
fra Himlen blidt nedfalder,
og hvert et Straa
og Blomster smaa
den venlig til sig kalder. Eja!
Snart alt o. s. v.

3. Sig folde ud
Saa skønt og prud
de allerbedste Blommer.
Den Regn var mild;
snart Solens Ild
forjætter os Skørsommer. Eja!
Snart alt o. s. v.

4. Paa Regnens Bud
hver Blomst sprang ud,
og Solen straks den favned,
og hvertet Skud,
hver Vaarens Brud
ej mer sin Brudgom savned. Eja!
Snart alt o. s. v.

5. Og Fuglen hist
paa Bøgens Kvist
dybt føler Vaarens Varme
og kvidrer ømt,
hvad den har drømt
i Bøgetræets Arme. Eja!
Snart alt o. s. v.

6. Sin Længsel tung
den, frisk og ung,
med Elskovssuk maa klage;
snart har den lært,
det er ej svært
at finde sig en Mage. Eja!
Snart alt o. s. v.

7. Alt gaar da let
og pænt og net
den hele fagre Sommer;
saa redes Seng,
naar barsk og streng
med Sne den Vinter kommer. Eja!
Hvad der var grønt,
straaler ej kønt,
men haaberjet Foraar saa skønt.